

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3180/2018
24.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Нада Чотра, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Радослав Тадић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 754/17 од 21.09.2017. године, у седници одржаној 24.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 754/17 од 21.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици П 586/2016 од 14.11.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име штете за нестручно изведене радове на систему централног грејања у стамбеном објекту у ..., плати износ од 412.978,95 динара, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 102.030,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 754/17 од 21.09.2017. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је делимично усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужили на име накнаде штете за нестручно изведене радове на систему централног грејања у стамбеном објекту у ... исплати износ од 412.978,95 динара, са законском затезном каматом од 14.11.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што се обавезује тужени да тужили на име трошкова првостепеног поступка исплати износ од 212.180,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 30.060,00 динара.

Против правноснажне пресуде, донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11, 55/14, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује да је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1., у вези члана 383. став 4. ЗПП, односно да је другостепени суд, како се ревизијом наводи, без заказивања расправе утврдио постојање штете и њену висину, док првостепени суд није утврдио чињенице на ове околности. Ово из разлога, јер је првостепени суд утврдио чињенице на околности функционисања предметног грејања и висину штете коју тужила трпи, оценом налаза и мишљења вештака машинске струке од 27.01.2016. године, који је свој налаз засновао на подацима из налаза и мишљења вештака, такође машинске струке, од 24.01.2014. године, дат у ванпарничном поступку обезбеђења доказа РЗ 723/13 Основног суда у Мионици. Из наведених налаза и мишљења вештака да постоје недостаци у погледу изведених радова и избору уграђене опреме произлази да су чињенице на наведене околности садржане у нижестепеним пресудама резултат оцене налаза и мишљења вештака.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је током 2011. године, за потребе стамбеног објекта тужиле, који се налази у ..., извео радове на постављању инсталације централног грејања (укључујући и подно грејање). Тужила живи у иностранству, па је боравећи у кући од новембра 2011. године до јануара 2012. године, констатовала да грејање не ради и више пута позивала туженог да отклони недостатке, а у новембру 2013. године послала опомену пред тужбу, а тужбу поднела 12.05.2014. године. Према налазу и мишљењу вештака машинске струке од 27.01.2016. године, произлази да систем централног грејања који је тужени поставио није био у функцији, односно није могао да задовољи прописане норме амбијенталне температуре у просторијама. Предмет тужбеног захтева је накнада штете због нестручно изведених радова, а из стања у спису произлази да је висину штете тужила определила на основу наведеног налаза и мишљења вештака, којим се констатује да претрпљена штета која се односи на санацију постојећег стања уграђеног система грејања износи 412.978,95 динара.

Код тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да тужбени захтев није основан. По закључку првостепеног суда ради се о уговору о делу, а сагласно члану 615. став 1. Закона о облигационим односима, тужила је благовремено обавестила туженог о недостацима, али је тужбу за накнаду штете суду морала поднети благовремено, сагласно члану 616. став 1. истог закона (у периоду између новембра 2012. године и 13. јануара 2013. године), што тужила није учинила, већ је тужбу поднела 12.05.2014. године, након истека рока прописаног у наведеној законској одредби. Како је, по становишту првостепеног суда, тужени поступао савесно у

извршавању уговорних обавеза, то нема места забрани примене члана 617. Закона о облигационим односима.

Преиначујући првостепену пресуду другостепени суд је закључио да на основу утврђеног чињеничног стања произлази губитак права туженог као посленика да се позива на рокове из члана 615. и 616. Закона о облигационим односима.

Становиште другостепеног суда је правилно.

Из утврђеног чињеничног стања несумњиво произлази да су парничне странке закључиле уговор о делу, имајући у виду нарочито послеников рад, сагласно члану 601. став 3. Закона о облигационим односима. Наиме, тужени се као посленик обавезао да изврши радове на уградњи централног грејања у стану тужиље, које послове обавља у оквиру своје пословне делатности као машински техничар. Недостаци у извођењу радова су констатовани налазом и мишљењем вештака, туженом су били познати и ове чињенице у поступку нису биле спорне. У овој ситуацији, по оцени Врховног касационог суда, разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права у поступку пред другостепеним судом, нису основани.

Одредбом члана 615. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да ако се доцније покаже неки недостатак који се није могао открити обичним прегледом, наручилац се ипак може позвати на њега, под условом да о њему обавести посленика што пре, а најдуже у року од месец дана од његовог откривања.

Одредбом члана 616. став 1. истог закона, прописано је да наручилац који је посленика на време обавестио о недостацима извршеног посла не може своје право остварити судским путем по истеку годину дана од учињеног обавештења.

Наиме, имајући у виду утврђено чињенично стање правилно је другостепени суд, применом чланова 615. став 1., 616. став 1. и 617. Закона о облигационим односима, усвојио тужбени захтев, јер је тужиља доказала да трпи штету у износу од 412.978,95 динара, која је у узрочно-последичној вези са нестручно изведеним радовима туженог, као посленика, док тужени није доказао да је о познатим недостацима у извођењу радова обавестио тужиљу.

Без значаја је чињеница да је тужиља поднела тужбу по истеку рока од годину дана од дана учињеног обавештења, у смислу члана 616. став 1. Закона о облигационим односима. Међутим, према одредби члана 617. Закона о облигационим односима, посленик се не може позивати на одредбу члана 615. и 616. истог закона, када се недостатак односи на чињенице које су му биле познате, или му нису могле остати непознате, а није их саопштио наручиоцу. Тужени је током поступка истицао да му недостаци обављеног посла свакако нису могли бити непознати, на такав закључак упућује и чињеница да предметни послови спадају у његову професионалну делатност као машинског техничара и да су приликом закључења уговора уговарачи имали у виду управо ту професионалну делатност туженог. Због тога, одговорност туженог, као посленика, за недостатке који се односе на чињенице које су му биле познате, или му нису могле остати непознате, повлачи губитак његовог права да се позива на рокове из члана 615. и 616. Закона о облигационим односима, чије пропуштање, од стране

тужиље би имало за њу последицу губитка права на позивање на недостатке обављеног посла из уговора о делу.

Наводе ревизије којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити, применом члана 407. ЗПП.

Имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 414. ЗПП:

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**